

Taboř

BOG

NAROD

DOMOVINA

1977

EL FORTIN

12

TABOR je glasilo Združenih slovenskih protikomunistov ● TABOR je last in vestnik Tabora SPB ● Mnenje Tabora SPB predstavljajo članki, ki so podpisani od glavnega odbora ● Izdaja ga konzorcij. Predsednik inž. Anton Matičič ● Urejuje in odgovarja uredniški odbor glasila: za lastništvo Ivan Korošec, upravnik Božo šušteršič.

TABOR is the voice of the Confederation of the United Slovene Anticommunists.

TABOR es el órgano de la Confederación de los Anticomunistas Eslovenos Unidos ● Director: Ing. Antonio Matičič, Ramón L. Falcón 4158, Bs. Aires, Argentina.

Imprenta: Talleres Gráficos Vilko S. R. L., Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina, T. E. 33-7213.

Registro Nacional de la Propiedad Intelectual No. 1.352.870.

Naročnina: Argentina 600.— pesov; Južna Amerika 4.— dolarje; Evropa — Avstralija 6.— dolarjev; ZDA in Kanada 7.— dolarjev (zračno paketi). Letalska naročnina za vse države: 10.— dolarjev.

Naročila, reklamacije, nakazila, dopise in ostalo pošto pošiljajte na naslov: inž. Anton Matičič, Igualdad 1110, 1655, J. L. Suárez — Bs. As., Argentina, Telefon: 766-7513.

NASLOVNA SLIKA:

Z veselo, udarno pesmijo so šli hrabri slovenski domobranci v boj proti krvavim pustolovcem, ki so samo zaradi oblasti izkoriščali tujo okupacijo in perverzno Stalinovo svetovno zaroto. Z isto pesmijo so se vedno zmagoviti povračali iz boja, v katerem so na slovenski zemlji vsemu človeštvu za zgled ustvarjali novega Slovenca, novega človeka za Boga — Narod — Domovino.

PORAVNAJTE NAROČNINO

Svobodni sveta,
združite se!
Za Boga,
Narod, Domovino!

Diciembre 1977

BUENOS AIRES

December 1977

EN NAVIDAD

No es mera casualidad que el año calendario finaliza con una fiesta de esperanza, con una fiesta de paz, que se celebra muy estrictamente en familia. En su círculo íntimo se rememora uno de los acontecimientos más grandes de la cristiandad: el nacimiento de Jesús, el Redentor.

En el día de Nochebuena, al atardecer, tañen las campanas de las viejas iglesias pueblerinas y las familias campesinas se congregan en esos instantes para el rito de la bendición.

El jefe del hogar encabeza el grupo que pasa por todas las dependencias de la casa, desparramando incienso y agua bendita, rezando en voz alta una plegaria, que los suyos contestan con unción.

Luego salen de la casa y van a los establos y a otras dependencias, rogando a Dios para que esta noche bendiga a las gentes y al ganado.

Terminado este rito, se reúnen junto al pesebre, que está instalado en un rincón de la casa. Todos juntos cantan bellas y viejas canciones navideñas.

Después de la cena, que ha preparado la madre, comienzan los chicos a preparar las antorchas, con las cuales alumbrarán la marcha por los helados senderos de los bosques camino a la iglesia.

La misa de gallo es más solemne que las otras misas. Las canciones son más festivas y la plegarias de todos más profundas. Ha nacido el niño Jesús, el Redentor.

Concluida la misa, se encuentran los conocidos y se desean felices fiestas sinceramente.

Y así con renovado amor regresan a sus hogares con esperanzas y fé en el futuro, recordando una vez más que, hace muchos siglos, nació en un humilde pesebre el niño Jesús, el Redentor.

También nosotros, que hemos debido abandonar nuestra querida Eslovenia, recordamos el nacimiento del Redentor con la esperanza de que llegue el día en que el pueblo en nuestra lejana patria, hoy oprimido, pueda libremente y sin temor profesar su fe en Dios y cumplir con sus tradiciones cristianas.

OB BOŽIČU

Ni gol slučaj, da koledarsko leto konča s praznikom miru in upanja, ki ga proslavljamo v družini. V njenem krogu se spominjamo enega največjih dogodkov krščanstva: rojstvo Jezusa, Odrešenika.

V mraku Svetega večera zazvonijo zvonovi stare vaške cerkvice. Takrat se zberejo družine po domačijah k blagoslovu.

Gospodar gre na čelu skupine, ki obhodi vso hišo in pokadi s kadihom in poškropi z blagoslovljeno vodo vse prostore. Gospodar pri tem moli na prejš ter mu ostali glasno odgovarjajo.

Iz hiše gredo še v ostala poslopja domačije in prosijo Boga, naj to noč blagoslovi ljudi in živino.

Ko so ta običaj opravili, se zberejo pri jaslicah, ki so postavljene v hišnem kotu. Vsi skupaj prepevajo lepe, stare božične pesmi.

Po večerji, ki jo je pripravila mati, pričnejo otroci pripravljati bakle, s katerimi si bodo svetili po zaledenelih stezah skozi gozdove na poti v cerkev.

Polnočnica je bolj svečana kot druge maše. Pesmi so bolj praznične in molitve vseh so globlje. Rojeno je dete Jezus, Odrešenik.

Po končani maši se najdejo znanci in si prisrčno voščijo praznike.

Vračajo se na domove z obnovljeno ljubeznijo in upanjem v prihodnost. Zopet se spominjajo, da je bil pred mnogimi stoletji rojen v skromnih jaslih Jezus, Odrešenik.

Tudi mi, ki smo morali zapustiti našo drago Slovenijo, se spominjamo Odrešenikovega rojstva z upanjem, da bo prišel dan, ko bo mogel naš, danes zatiran narod v daljni domovini, svobodno in brez strahu izpričevati svojo vero v Boga in opravljati svoje krščanske tradicije.

Zveza in krajevni odbori

TABORA – SPB

ter konzorcij in uprava revije
želijo vsem soborcem za

Boga – Narod – Domovino

in vsem svobodoljubnim Slovencem in Slovenkam
v zdomstvu in domovini

vse blagoslove božje za božič in novo leto

ki naj nam prinese zdravja in prave volje, da bi združeni na vseh področjih uspešno delovali za svobodo, ki nam je vsem skupen poglobitveni cilj.

EX SLOVENIA LUX!

Pred meseci je v Franciji zakipelo. Odkar je leta 1950 v zekajenih podzemnicah St. Germaina vzevetel eksistencializem, v pariških salonih ni več buhtela tako izzivalna filozofija kot sedaj. Paris — Francija, ki od davna manipulirata križiščne signalne luči evropskega miselnega tokovja, in ki jima je dolge generacije — prav posebej po minuli svetovni vojni — vladalo idejno „božanstvo“ Karla Marxa, vreta...

Na knjižnem trgu se je nenadoma pojavila vrsta filozofskih del, ki so čez noč postali absolutni „bestsellerji“. Revije, ki prinašajo razprave in članke istega miselnega izvora, kopnijo s stojnic kot pomladni sneg. Imena, ki jih pred meseci še nikdo ni poznal, so nenadoma zablestela na francoskem in evropskem kulturnem nebu. Kdor hoče biti — ne že samo aktualen in avantgardist, temveč sploh izobražen, mora sedaj poznati vsaj ta imena: André Glucksmann, Bernard-Henri Lévy, Jean-Marie Benoist, Jean-Paul Dolle, Guy Lardreau... Vsakdo, ki govori odprtim ušesom, ter vsakdo, ki v debatah in razgovorih poslušalce zares povleče za seboj, pozna filozofska dela teh piscev. So imena (samo nekatera) mislecev, ki so odprli zajezo deroče struje takoimenovanih — „novih filozofov“.

Odkar je pred meseci v Franciji preluknjala zid marksističnega psevdofilozofskega monopola, se je ta struja že razlila kot mogočen val preko Nemčije, Holandske, Španije, Italije..., kjer se na kulturnem nebu prižigajo zvezde „novih filozofov“.

Kdo so in kakšna je njihova filozofska osnova?

Vsi so mladi ljudje med 28 in 40 leti. Vsi odpadniki marksizma, pa naj bo ta Leninove, Stalinove, Maove, Castrove... ali katerekoli druge zvrsti. V Franciji so bili leta 1968 vsi do poslednjega na barikadah, ko bi študentovsko-delavske revolte malodane zrušile De Gaulleovo vlado. Dares pa ti „novi filozofi“, fascinirani pod odkritjih Aleksandra Solženicina in po njegovi osebnosti, pošiljajo v dno pekla vse odenke marksizma z njegovo najnovejšo inačico takoimenovanega „evrokomunizma“ vred.

Član pariškega Centra za študij mednarodnih odnosov Pierre Hassner pravi o njih, da sta zanje „Sovjetska zveza in tudi maoistična Kitajska izgubili podobo socialistične družbe ter gledajo na obe samo kot na totalitarni birokraciji in vojaški sili.“

André Glucksmann pravi: „Vera v revolucionarni mit samo dopušča Stalinom in Brežnjevom ovekovečati zločine in ljudem onemogočati odpor proti njim.“

Bernard Henri Lévy: „Prišli smo do prepričanja, da je velika iznajdba XX. stoletja, koncentracijsko taborišče, nič drugega, kot posplošen umor. Marksizem je opij človeštva!“

Jean-Marie Benoist: „Ljudje širom sveta prihajajo do spoznanja, da smo že na pragu Orwellovega leta 1984.“

Itđ., itd.

Francoski socialistični vodja Francois Mitterand je spričo „novih filozofov“ že moral priznati: „Ti mladi marksistični heretiki so preveč pomembni, da bi jih bilo mogoče odpraviti s kratkimi komentarji...“*

Zaradi francoskih „novih filozofov“ so že začele s truščem padati blesteče reklamne deske marksističnega poneumljanja mas. Sloviti igralec Yves Montand, ki smo ga lahko spoznali v filmih kot „Obsedno stanje“, „Z“, „Vojna je končala“, „Priznanje“..., po 20 letih rdečega militantstva razglaša v vseh svetovnih revijah in časopisih, ki mu le hočejo odpreti svoje strani: „Bil sem komunist, ker sem bil naivnež in bedak!“

„Novi filozofi“ so prodrli tem bolj, ker kot disidenti ne bičajo samo komunizma in vse druge zvrsti marksizma, temveč s prav takšno silo udarjajo tudi po kapitalizmu. Pomeni, da so nevdzdržljivosti utrujenemu človeštvu spregovorili iz srca. — —

Do tod je torej vse v redu. Tudi mi jim z naših skromnih strani lahko samo ploskamo. Zdramili so dolge rodove hipnotizirano vest človeštva. Ex Francia lux!

Toda... — —

Toda, kaj francoski in za njimi sedaj že tudi drugi „novi filozofi“ nudijo človeštvu pozitivnega? — Idejno praznino?

Ob grobu, ki ga kopljejo komunizmu in kapitalizmu, vsaj doslej še niso nakazali nobene smeri, katero naj nastopi človeštvo, ki bo vsekakor oba preživelo.

Lahko človek in družba živita brez trdne idejne podlage? — Zgodovina, ki je edini neporušljivi argument za in proti vsem dogajanjem človeškega žitja, dokazuje, da ne.

Kaj torej? — —

Ker je ostalo črno na belem v naših analih, ne more zanikati nihče slovenskega imena sedaj že odmirajočega rodu — ne na komunističnem, ne na nekomunističnem bregu —, da so slovenski govorniki in pisci, ki so pravilno doumeli poslanstvo slovenskega domobranstva — torej že več kot 30 let pred nastopom „novih filozofov“ —, z našim generalom Leonom Rupnikom na čelu bičali oba: komunizem prav tako kot kapitalizem.

Toda slovensko domobranstvo ni obstalo na polovici poti kot „novi filozofi“. Istočasno z zanikanjem komunizma in kapitalizma, je slovensko domobranstvo z generalom Leonom Rupnikom na čelu že ne samo pokazalo, temveč tudi že šlo po pozitivni, idejno jasni, natančno začrtani, negrešljivi poti — dalje tja od tega zanikanja.

Saj prav v tem je naš zgodovinski ponos, ki se ga ne bomo nikoli utrudili povzdigovati, da so slovenski domobranci vsemu človeštvu poka-

---

* Prim. Time, 5. 9. 1977, i.dr.

zali pravo pot in mu dali žareči zgled za vse čase; pa naj nas kdo celo s posmehom še tako dolži pretiravanja in širokoustnosti. Dejstva in anali govore bolj glasno kot naši oporečniki.

Že več kot 30 let pred „novimi filozofi“ so namreč slovenski domobranci sredi rdeče psevdorevolucije — katera ni bila nič drugega kot krvavo prekueništvu zločinskih pustolovcev, ki so samo za svoje perverzne težnje po oblasti zlorabljali Stalinovo komunistično svetovno zaroto prav tako kot tujo okupacijo — izpeljali edino resnično, pristno revolucijo v vsej tisočletni žitnosti slovenskega naroda, katere idejno vodilo so bile tri osnovne vrednote človeškega žitja: Bog — Narod — Domovina! Na tej osnovi, na katero so pozvali vse svobodne sveta, so slovenski domobranci že več kot 30 let pred „novimi filozofi“ s svojo prvinsko, v pozitivnih vrednotah človeštva zacementirali slovensko revolucijo že ustvarili — novega Slovenca — novega Človeka!

To nas neločljivo spremlja izza naše polpreteklosti, ki ji ni mogoče uiti. Navzlic protivništvu in trmastemu, pa zato nič manj plehkemu vsestranskemu kljubovanju naših oporečnikov, ki še niso preboleli svojega stoletnega slovenskega manjvrednostnega kompleksa, kakršen jih nuja, da sovražijo in zato pobijajo vse, kar sega preko njihove pritlikave ravnji, zato tudi z naših ubogih strani to leta in leta tudi oznanjamo.

Kajpak ne general Leon Rupnik, ne slovenski domobranci niso bili filozofi; kot med našimi današnjimi sodelavci ne najdemo filozofov. Saj še izobrazence, ki vsaj kolikor toliko pravilno vrednotijo naše današnje poslanstvo, ne da bi se tudi aktivno vključili v naše delo, lahko naštejemo na prste ene roke. General Leon Rupnik, pa njegovi slovenski domobranci, pa mi smo samo bojovníki, ki nosijo to poslanstvo v svojem bistvu — včasih mogoče celo podzavestno; kot podzavestno tli v dušah milijonov svobodnih ljudi širom zemeljske oble, ki po različnih krčevinah današnjega presnavljanja sveta iščejo pot k cilju, kakršnega je z novim Slovincem slovensko domobranstvo vsemu svetu za zgled doseglo že več kot 30 let pred nastopom „novih filozofov“. Sicer pa itak ne bi bilo zadostno eno samo življenje legije družboslovcev, mislecev, politikov in gospodarstvenikov, da bi na vseh področjih dokončno razporedili in izčrpali neizmerno idejno bogastvo treh domobranskih vodilnih vrednot: Bog — Narod — Domovina.

Koliko jih je med nami, ki smo se rešili iz vetrinjske kataklizme ali šli v svet, da bi bili pričevalci tega našega zgleda, se tega zaveda? Kje so obtičali naši družboslovci in misleci, da bi svetu pravilno prikazali idejno bogastvo in iz njega izvirajoči pogum in ponos, ki je slovenskega domobranca — mogoče podzavestno — vodil v neustrašen boj in tudi v mučeniško smrt?

Spričo te orjaške pozitivne naloge pa se naši „uradni“ zgodovinarji po zgledu žongliranja režimovskih kronistov v potu svojega obraza že desetletja ubadajo z ničevimi problemi Rupnikove „kolaboracije“ in njegove „vere v nemško zmago“ (na javnih tribunah!) na eni strani, na drugi

pa z nemogočim dokazovanjem „borbe proti okupatorju“ in „zvestobe za-veznikom“ v takratni vojnopolitični konstelaciji, ki ji še do danes niso dorasli. Namesto da bi naši misleci zaradi poznanja jezikov, ki so se jih ali pa bi se jih vsaj že morali naučiti v teku 30 letnega bivanja v tujini, že davno pred današnjimi „novimi filozofi“ doprinesli svoje ne samo negativno, ampak prav zaradi idejnega bogastva slovenskih domobrancev pozitivno zrnce k miselnemu oblikovanju sveta in si s tem spričo nezadržnega razvoja ustvarili ime, prav tako že desetletja v anonimnosti za veliki svet prepisujejo in preobračajo teze in premise drugih, ki so jih že bolje obdelali. Naši „uradno“ priznani pesniki in pisatelji s prav redkimi častnimi izjemami že desetletja z bednimi krilci frfotajo za tokovi dirigirane mode, našo bogato, neizčrpno heroiko pa prepuščajo režimovskim propagandnim pisunom v domovini. Kako naj bi potem v tem zboru manjkali še politiki, ki ne samo, da niso storili ničesar za nadaljevanje domobranske revolucije v svetu za zgled, temveč jo celo zanikajo ali vsaj zamolčujejo, medtem ko svojim zdolgočasnim in naveličanim kimavcem in na proti domobranskemu idejnemu vodilu vztrajno solzavo krakajo rečenico: mati — domovina — Bog — Ivana Cankarja, o katerem povrhu še ne vedo, v kateri idejni žep naj ga vtaknejo? Spričo tolikih naporov vsem tem kajpak ne preostane drugega, kot da o velikem slovenskem zgledu, ki so ga vsemu človeštvu dali naši mučeniški slovenski domobranci — marljivo molče... —

Nič ne de! — V sramoto rodu, ki si je pustil uiti edinstveno zgodovinsko priložnost za slovensko afirmacijo, bo nekje v sivi bodočnosti vstal nekdo, ki bo listal po analih naše preteklosti in ob domobranskem mejniku vzkliknil: Ex Slovenia lux!

ZA ZGODOVINO

General Leon Rupnik — Pogledi politikov

(Nekaj gradiva iz arhiva izvirnih dokumentov)

Tipkani original z rokopisnimi popravki nepodpisane spomenice, ki jo je dne 14. aprila 1945 prezidentu gen. Leonu Rupniku prinesel vrhniški župan Ignacij Hren — iz „političnih krogov“.

Bodoča usoda slovenskega ozemlja in slovenskega naroda postajata z bližajočim se koncem vojne vedno bolj nejasna in negotova. Zaradi mednarodnega političnega razvoja se bolj in bolj manjšajo možnosti, da bi Slovenci svoj cilj: združeno veliko Slovenijo v Veliki Jugoslaviji dosegli po dosedanjih potih in načinih. Vzglede iz leta 1918 bi nas moral učiti, da nam ne bo nič tega podarjeno, mi pa še vedno — in morda celo vedno bolj — verjamemo, da bo tako.

Naš položaj v mednarodnem svetu se je tako poslabšal iz naslednjih vzrokov:

1. Zaradi ustanovitve in priznanja Titove, to je komunistične Jugoslavije.

2. Zaradi tega, ker je organizirana, sposobna in številna ofarska emigracija naše ljudi docela izpodrinila od slehernega vpliva na javno mnenje v Angliji in Ameriki.

Ad 1:

Navzlic vsemu zunanjemu videzu se Anglija in Amerika točno zavedata, da pomeni Titova Jugoslavija posreden prodor Sovjetske Rusije na Sredozemsko morje, to se pravi tisto, čemur se je angleška politika 150 let z vsemi silami upirala. Zaradi tega bodo Angleži storili vse, da Tita potisnejo čim dalje od Jadrana, in so pripravljeni, zahodne jugoslovanske predele — Slovenijo — dati komur koli, ki jim garantizira, da te pokrajine ne bodo pod komunistično vladavino. Zaradi tega — in samo zaradi tega — je Anglija že danes pripravljena garantirati Bonomiji Italiji staro mejo na severu in vzhodu — vprašanje je le, če je to meja izpred aprila 1941 ali pa morda celo poznejša, začrtana po razpadu Jugoslavije. V Bonomiju in slehernem Italijanu gledajo Angleži poročstvo, da predeli ob severnem Jadraniu ne bodo prišli pod sovjetski vpliv. Za nas Slovence se to pravi, da bi pol našega ozemlja in pol našega naroda spet pripadlo Italiji. Pod istim vidikom je treba presojeti angleški načrt, ki določa internacionalizacijo Trsta s „primerno velikim zaledjem“. To se pravi, da bi nam tak Trst požrl najmanj ves Kras. Gorico daje ta načrt a priori Italijanom — in z njo skoraj gotovo ves levi breg Soče. Dalje vsebuje ta načrt obnovitev Avstrije z izhodom na Trst, kar pomeni novo razkosanje našega ozemlja. Niti malo ni iz njega razvidna usoda štajerske, ki si jo je moči misliti. Več ko zanesljivo je tudi, da bi Anglija in Amerika v primeru, da bi se Tito kakor koli uveljavil v Srbiji, na moč podpirali idejo o samostojni, nekomunistični Hrvaški. Točno se da ugotoviti, da sta Anglija in Amerika zavzeli glede Slovencev tako brezobzirno stališče takrat, ko se je OF posrečilo zunanji svet s propagando prepričati, da so vsi Slovenci za Tita, to je, za Sovjete.

Ad 2:

Da se je OF posrečilo to doseči, je vzrok v tem, da je bila naša emigracija premalo številna in zato premalo sposobna; da ni dobivala novega zaporednega dotoka iz domovine, ki bi ga bili lahko organizirali; da ni dobivala rednih in nepristranskih poročil o političnem in vojaškem položaju doma; da je bila preveč strankarsko in osebno razcepljena; da njena akcija ni bila in zlasti danes ni vzporejena z razvojem v domovini. Zaradi vsega tega se je poleti 1941 povsem razbila in doživeli smo primere dr. Furlana, dr. Cankarja, Kuharja in Snoja. Tako ni mogla izkoristiti preobrata v ameriškem javnem mnenju, ki se od jeseni 1944 vse bolj obrača proti Sovjetom in njihovim politikom. V tem spremenjenem položaju

bi se bili antikomunistični Slovenci s spretnim delom lahko močno afirmirali. Kar je še emigracije naše, je zdaj osem mesecev brez slehernih izčrpnih in zanesljivih poročil in materiala iz domovine ter navezana samo na levičarske vire. Mi pa tudi o njenem delu in njeni usmerjenosti ne vemo ničesar. Absurdno pa je misliti, da bi mogli Slovenci kar koli doseči brez lastnih organiziranih prizadevanj na mednarodnem področju.

Zaključek:

Naša mednarodna prizadevanja morajo zaradi vsega tega iti v smeri, da najprej dosežemo združitev vsega slovenskega ozemlja v eno celoto v okviru velike federativne Jugoslavije. Vsa naša nekomunistična emigracija v tujini se mora združiti in iti na delo za ta cilj. Prepričati mora angleško, zlasti pa ameriško javno mnenje o upravičenosti te naše osnovne zahteve in poudarjati tam našo odločno protikomunistično, protisovjetsko in protititovsko usmerjenost. Prikazati mora Slovence kot enoten protikomunističen blok, kot prednjo stražo Anglije in Amerike v srednji Evropi, ki vidi samo v demokraciji svojo rešitev in je zaradi tega stopila v boj proti boljševizmu. Utemeljiti mora nujnost in upravičenost našega dosejanja političnega in oboroženega boja proti komunizmu. Vzгляд nam mora biti poljska propaganda v Združenih državah, ki uživa vso podporo javnosti in oblasti. To moramo Slovenci storiti zaradi naših interesov in zaradi interesov zahodnih zaveznikov. Pogodba, ki jo je Tito te dni sklenil s Sovjeti, ne pomeni drugega, kakor da mora Jugoslavija postati Sovjetom baza za pripravo tretje vojne ter eno njenih poglavitnih bojišč. Mi moramo storiti vse, da to preprečimo, zlasti, kar se Slovenije tiče. Zaradi tega moramo Tita in njegovo Jugoslavijo rušiti doma in na mednarodnem področju. Doma z orožjem, na mednarodnem področju pa s tem, da se Slovenija formalno odtrga od Titove Jugoslavije, ker nas Slovencev ni nihče demokratično vprašal, ali hočemo vanjo, zakaj Tito se je zavedal, da je nočemo, kakor je ne marajo Srbi. Po dogovoru s kraljem naj se ustanovi zunaj slovenska vlada, ki bi po določilih Atlantske karte — da si vsak narod sam svobodno izbira obliko vladavine — proglasila samostojno državo Slovenijo, takoj sklenila z Anglijo in Ameriko podobno pogodbo, kakor jo je Tito s Sovjeti, ter s tem tudi formalno omogočila zasedbo našega ozemlja po zavezniških četah. S tem bi bila Titovina razbita. Tak korak bi bil dragocen za nas, za zaveznike in za ustvarjanje bodoče Jugoslavije, zakaj ta rešitev naj bi bila le začasna. Ko pa bi bile spet dane možnosti za obnovitev prave Jugoslavije, bi nas nič ne moglo ovirati, da se kot samostojna edinica priključimo v njeno federacijo. Če bi zahodni zavezniki to rešitev sprejeli — in ni dvoma, da bi jo v sedanjem mednarodnem položaju sprejeli —, bi to pomenilo za nas ogromen politični in gospodarski kapital za bodoče. Kdor bi to zamisel izvedel ali pomagal njihova izdaja je brezkončna. Narod in domovina nočeta tistih, ki so omalizvesti, bi si pridobil za naš narod in za Jugoslavijo ogromnih zaslug. Če bi naše stranke imele malo politične sposobnosti in bi zasledovale s svojim

delom še kaj drugega kakor zgolj osebne interese „voditeljev“, bi se bilo to že lahko zgodilo. S tem bi bili n. pr. Titu onemogočili udeležbo v San Franciscu, ali pa vsaj povzročili glede nje važen spor.

Da se to doseže, ali vsaj začne v tem smislu delati, je nujno potrebno da se naša emigracija izpopolni z nekaj ljudmi, ki bi prišli s terena, to je iz domovine in iz protikomunističnega boja, da bi se tako znova povezali domovina in emigracija in da se doseže enotnost zunaj, kakor se je dosegla doma. Ti ljudje bi morali biti vsestransko sposobni, pogumni, večji besede, peresa in jezikov, oskrbljeni z vsemi potrebnimi informacijami, pooblastili in zadostnimi gmotnimi sredstvi, da bi v vsakem položaju lahko šli zunaj takoj na delo. Stvar je nujna, ker čas hiti in se razmere zapletajo. —

Kongres Združenih Držav o Titovem genocidu

V Taboru za julij-avgust 1977 smo priobčili pismo, ki ga je sprejel naš soborec g. Anatol Fabiančič od direktorja operacijskega štaba v zgodovinskem uradu Državnega Tajništva Združenih Držav, in v katerem le-ta omenja za Kongres pripravljeno kritično študijo: *Jugoslovanski komunizem* (87. Kongres, 1. zasedanje Washington 1961). Sedaj je isti direktor soborcju Fabiančiču poslal fotokopijo strani 114—115, na katere je v tej študiji posebno pokazal. Iz prejetega gradiva v prevodu prinašamo sledeče zaključke. — Op. ured.

Zdi se, da Tito svoje vojaške moči ni bil preveč siguren, ko je septembra 1944 pobegnil z Visa. Prosil je in tudi dobil od Stalina potrebno pomoč v oklopnikih in četah za osvoboditev Srbije in jugoslovanske prestolnice Belgrad. Osvoboditev Belgrada bi bila velikega političnega pomena posebej z ozirom na razvoj državljanske vojne v Srbiji. Voditelj, ki bi držal državno prestolnico, bi dobil velik politični in vojaški ugled. Navzočnost Rdeče armade v Jugoslaviji ni imela samo vojaških, ampak „tudi ugodne politične posledice“, kakor je priznal prof. Makso Šnuderl: „Razlila je demoralizacijo v vrste profašističnih (pomeni: protikomunističnih!) elementov. Utrdila je položaj in oblast narodnoosvobodilnega gibanja in nove ljudske oblasti v Jugoslaviji.“

Za zadnjo fazo državljanske vojne v Jugoslaviji je značilna intervencija sovjetskih, bolgarskih, pa tudi sil zahodnih zaveznikov na strani partizanov. Tito od zahodnih zaveznikov ni zahteval samo bombardiranja določenih mest, temveč tudi, da pošljejo enote težkega topništva v Bosno.

Protikomunistične sile, ki so jih predstavljali srbski nacionalisti Ljotičevega gibanja, Nedićevi četniki, hrvaški ustaši in slovenski domobranci

generala Leona Rupnika, so se umaknile proti Koroški, ki so jo zasedle britanske čete. Britanci pa so izročili partizanom na tisoče teh protikomunistov in kdo se je samo bojeval proti komunistom. Večina teh protikomunistov je bila likvidirana takoj po prevozu v domovino. Samo oni, ki so se uspeli zateči v ameriško cono Avstrije, so se rešili. Z izgovorom, da jih prevažajo v Palmanovo v Italiji, so britanske vojaške oblasti izročile jugoslovanskim komunistom preko 11.000 slovenskih domobrancev in civilistov. Skoraj do poslednjega so bili pokončani brez vsakršne sodbe. — — nistov brez vsakršnega ozira na to, kdo izmed njih naj bi sodeloval z

NAŠI NAJVEČJI JUNAKI

Pred leti nam je nekdo v ihti zagrozil, da bo zasedel naš Tabor in ga od znotraj razbil... Takrat se na to nismo ozirali in smo šli svojo jasno začrtano pot naprej. Sedaj pa lahko prav zaradi te jasne poti ugotovimo, da je Tabor zares zaseden. In smo nedopovedljivo ponosni na to! Zasedla ga je naša mladina! Naši domobranski vnuki in vnukinje! Na naši uredniški mizi je kup spisov naših najmlajših, naših mladik, iz katerih priobčamo sledeče odlomke. Domobranski mladci, po svetlem zgledu svojih očetov in dedov naprej! Nenehno, neustrašno na delo za Boga — Narod — Domovino! — Op. ur.

Dokler bo kaj Slovencev na svetu, se bo obnavljal spomin na vetrinjsko tragedijo, ki naj vzbudi nove junake, k bodo po zgledu slovenskih domobrancev rešili slovenski narod iz okov bresrčnega komunizma.

Boj domobrancev proti komunizmu ni bil samo z orožjem; vse njihovo življenje in mišljenje je bilo v ostrem nasprotju s to največjo zablodo 20. stoletja.

(Mlada dopisnica je spis opremila s slikami iz Tabora. Ob sliki domobrancev pri sv. maši na Vetrinjskem polju je zapisala):

Bog jih pripravlja na zadnji, najhujši boj, v katerem bodo na videz podlegli, ko bodo čez nekaj dni izročeni razoroženi v roke komunističnim krvnikom in bodo na lastnih telesih čutili bes apokaliptične zveri, ker so se drznili upreti njenemu gospostvu nad slovensko zemljo.

V Sloveniji ne smejo imeti spomenika, Slovenci v Argentini pa smo jim ga postavili v Slovenski hiši.

(Draga naša I. P.! — Ko je član uredništva pripravljal to gradivo in pri tvojem spisu videl, da sta tvoj priimek in tvoje ime že argentinska, pa obvladaš takšno slovenščino in tako globoko ocenjuješ zgodovino svojih

slovenskih prednikov, ni mogel zadržati solza ponosa. — Zahvaljena, tisočkrat zahvaljena za te sladke solze! — Vsemogočni Bog naj te varno vodi po dolgi, dolgi poti srečnega življenja! — Ured.)

Iz ostankov Vaških stražarjev, ki niso mogli na Turjak, in drugih poštenih fantov in mož so pod pokroviteljstvom generala Leona Rupnika nastali slovenski domobranci. Tako je nastala prva slovenska narodna vojska, katera je bila v ponos vsej Sloveniji in nikdar na bojišču premagana...

Po krivdi zahodnih zaveznikov, kateri so Slovenijo v Jaltski pogodbi odločili v komunistični blok, so se morali slovenski domobranci nepremagani umakniti v tujino — v Avstrijo. Tu so jih Angleži, katere so smatrali za zaveznike, razorožili in zvijačno predali v roke komunistom, kateri so jih sramotno pobili.

Toda slovenski domobranci niso umrli. Večno bodo živeli v spominu svojega naroda!

Ko je bilo ljudstvo najbolj obupano, se je iz najvišjih idealov dvignila slovenska domobranska vojska. Postala je strah in trepet rdečih nasilnežev. Kljub močni propagandi in lažem, ki so jih komunisti trosili med narod, je ljudstvo kmalu uvidelo, da je njegova edina rešitev slovensko domobranstvo. Zato mu je bilo naklonjeno.

Domobranska vojska je vsak dan bolj rastla in dobivala ugled in zaupanje. Ko se je začela širiti tudi po Gorenjski in prodirala že na štajersko, so komunisti doživljali strahotne poraze. Komunistične tolpe so bile iztrebljene, ali pa se vsaj niso upale javno kretati.

Tako bi nad prelepo Slovenijo zasijalo zlato sonce svobode, če ne bi Titovci z Angleži zbarantali zanjo. Dvanajst tisoč slovenskih domobrancev je bilo s prevaro iz Vetrinja izročenih komunistom v smrt.

Domobranci — junaki — mučenci! Slava vašemu spominu!

POPRAVEK: — V naši opombi na str. 259 prejšnje številke Tabora nam jo je tiskarski škrat zopet zagodel. In povrh jo je speljal še tako duhovito, da napake večina sploh zapazila ni. Pri lomljenju je namreč zmetal zadnje vrste naše opombe in naslov prispevkov naših mladih dopisnikov kar v en koš. — Da pa le ne bo mislil, da bo ostalo kar pri njegovem, prosimo za sledeči popravek: — Zadnja dva stavka naše opombe se pravilno glasita: Tabor je že vaš. Poskrbite, da bo še bolj vaš! — Tekst z velikimi začetnicami: GENERAL LEON RUPNIK — SLOVENSKI JUNAK je bil mišljen kot skupen naslov k izvlečkom iz spisov naših mladcev. — Hvala. — Op. ured.

NAŠ PROGRAM IN NAŠI CILJI

(Glavni občni zbor 9. marca 1977, Milwaukee, Wisconsin)

Slovenska narodna tragedija v letu 1945 nima primere v moderni zgodovini človeštva. Desettisoči so bili pomorjeni, vrženi v ječe ali razseljeni izven slovenske zemlje.

Pet let je minulo, pet let je slovenski begunec živel po taboriščih ter čakal in upal. Ko je zapadni svet odprl svoja vrata beguncem, so se le-ti začeli razseljevati, da znova prično človeka dostojno življenje. Razšli smo se po skoro vsem svobodnem svetu.

Zopet je preteklo pet let, da smo se v svetu toliko ustalili, da smo mogli misliti na kaj drugega kot na goli obstanek. Preživeli borci smo posamezno začeli iskati stikov drug z drugim; ne ker nam je tako velevalo kako povelje in tudi ne po direktivah tega ali onega narodovega predstavnika. Sami od sebe, kot nekoč doma, smo stopili naprej, ker smo se zavedali, da smo vršilci oporoke, ki je bila leta 1945 podpisana s krvjo cvetoče slovenske mladine, s krvjo domovini zvestih mož in fantov. Hoteli smo živeti in delovati za ideje in svetinje, ki so bile našim pomorjnim toliko drage, da so zanje umrli. Stopili smo skupaj in se povezali v prijateljski organizaciji brez kakih velikih načrtov, brez iskanja časti in hvale in brez kakršnegakoli diktata. Tako enostavno je bilo naše združevanje, da v prvi dobi nismo imeli niti organizacijskih pravil — vse je sloanelo na medsebojnem zaupanju, na prijateljstvu in na dediščini naših padlih. Naš namen in naši cilji so bili in so ostali sila enostavni:

Povezati se med seboj na prijateljski osnovi, ohranjati spomin na pomorjene brate, pričati svetu o krivicah, ki se gode našem narodu, po naših močeh pomagati našim revežem - invalidom.

Vse, ki so dobre volje, smo tedaj povabili, da se nam pridružijo; vrata v našo organizacijo so bila na stežaj odprta. Nikogar nismo spraševali po njegovem prepričanju in nikomur nismo ničesar vsiljevali. Domobranstvo je bila vsenarodna vojska in isto smo noteli za našo organizacijo.

Od tedaj se je zopet mnogo spremenilo. Spremenilo se je v okolju, kjer živimo, spremenilo v nas samih in v organizaciji. Tudi doma se je marsikaj spremenilo; toda narod je še vedno v suženjstvu.

Če danes gledamo nazaj, moremo ugotoviti, da je organizacija žive-la in delovala za cilje in namene, zaradi katerih je bila ustanovljena. Prijateljske stike smo vzdrževali preko družabnih večerov, sestankov in zborov; naše glasilo Tabor je postal naš resnični glasnik, ambasador našega povezovanja. Spomin na pomorjene smo ohranjali preko spominskih proslav, člankov v Taboru in preko številnih publikacij. Knjige: Vetrinjska tragedija, Svoboda v razvalinah, štirje zvezki Maticе mrtvih. Zbornik za 20. obletnico, spominske znamke, Bela knjiga in Dopolnilo Bele knjige beležijo življenje, borbo, trpljenje in smrt naših padlih. Invalidom in siro-

tam smo v teku let poslali na deset tisoče dolarjev podpor. **Da, vršili smo** **vcstno naloge, katere smo si začrtali ob nastanku organizacije.**

Še več se je v toku let spremenilo. Nekateri od tistih, ki jim že od vsega početka ni bilo po volji, da je bila naša organizacija ustanovljena, so začeli od znotraj rušiti organizacijsko strukturo, kar ni bilo težko, saj smo praktično bili organizacija brez pravil. Če si te ljudi povabil v delo, niso utegnili; na naših zborih in prireditvah pa so nas napadali in minirali organizacijo, kjer in kolikor so mogli. Ti napadi so se stopnjevali potem, ko je organizacija postala močna in se razširila širom slovenske emigracije. Višek napadov pa je organizacija doživela tedaj, ko smo začeli z izdajanjem naših knjig, z beleženjem naših spominov. Prenekaterim je organizacija postala trn v peti; in tedaj je bilo jasno, da tisti, ki niso odobraval naših ciljev in namenov, in katerim naše delo ni bilo po volji, skušajo organizacijo ali dobiti pod svoje okrilje ali pa jo onemogočiti. Trdno smo stali tudi v tej preizkušnji in nismo se ustrašili plohe puščic, ki so letele na organizacijo in na posameznike. Pogumno smo zopet stopili na plan in jasno in glasno povedali vsem tistim, ki so govorili in spraševali, kaj je v ozadju organizacije borev. Naš odgovor: **Na pozornici smo mi bivši domobranci — v ozadju pa so bičana domovina in naši mrtvi.** Uspešno smo reorganizirali organizacijo in jo postavili na trdna organizacijska pravila, da v bodoče preprečimo rušenje notranje organizacijske strukture.

Danes organizacija živi in deluje. Nihče je ni mogel likvidirati; ostali pa so napadi. Toda ti napadi niso več tako frontalni kot nekdanj; mnogo bolj prefrigani so, skoro bi rekel: ilegalni so v primeri z onimi pred mnogimi leti. Obdolženi smo, da smo proti duhovnikom, da je v naši organizaciji „protifarška gonja“, da smo mi krivi za nesoglasja in da zaradi naše „trme“ ni prišlo do združenja dveh sorodnih organizacij. Bratje, to je laž, to so natolcevanja, ki nimajo nobene osnove. Res je sicer, da smo z leti postali morda malo bolj tenkočutni, res, da dostikrat po nepotrebnem nasedamo raznim klevetam in da potem v ihti odgovarjamo nanje, ki so nam kot limanice nastavljene. Zato danes sklenimo in odločno povejmo, da ne bomo nasedali na klevete in da ne bomo reagirali na marnje, ki jih trosijo med nas. Povejmo tudi, da našega stališča nismo spremenili in da so tudi danes vrata naše organizacije na stežaj odprta vsem, ki so dobre volje, vsem, ki žele delovati v smislu ciljev in namenov organizacije. Kadar je govora o združitvi, pa pomislimo na sledeče:

Organizacija borev je le ena — in ta je Tabor! Kaj naj bi se torej mi združevali z ljudmi, ki so v zadnjih 20 letih mnogo govorili, storili pa malo ali nič? Takšno združevanje ne bi prineslo nič koristnega. Če ne bi prišlo pred 10 leti do reorganizacije, mi ne bi imeli ne albumov, ne znamk, ne knjig Matice mrtvih, ne Bele knjige, ne Dopolnila in tudi naši invalidi ne bi bili deležni tolike pomoči. Ne nasedajmo torej praznim besedam, pač pa premislimo dobro, kaj nam razgovori o združitvi morejo sploh prinesiti. Na-

dalje: vsak razgovor ali kakršenkoli poizkus je treba nujno referirati glavnemu odboru, ker je le ta merodajen in odgovoren, govoriti in nastopati v imenu celotne organizacije. Vsak lokalni poizkus razgovorov o združenju prinaša mnogo več škode in hude volje kot pa koristi.

Bratje, ostanimo trdni, hodimo strpni; odpustimo vsem, ki so nas blatili! Odpustiti moramo; toda napadov pozabiti ni mogoče. Navežimo se drug na drugega, kajti pred nami so hudi časi! Svobodni svet je v svoji materialistični miselnosti ostal slep in naiven in ne zna tolmačiti, kaj sovražnik pripravlja svobodnemu človeštvu. Pogumno torej naprej po začrtanih ciljih brez nasadanja lažem in potvorbam, ki se širijo na račun Tabora. Le v medsebojnem zaupanju in le ako bomo nastopali enotno, bomo v stanju nadaljevati naše delo.

Bog — Narod — Domovina.

n ě

Beograd 1977

Beograjska konferenca, ki se je skicala, da pregleda progres Helsinškega Charterja o osebnih pravicah narodov, je jasno pokazala, kako se takozvane socialistične države sovjetskega bloka drže pogodb. Vse evropske države in Združene države kakor tudi Kanada, so v Helsinkih podpisale pogodbo, da se bo dalo več osebne svobode narodom, olajšalo se bo potovanje preko mej in razcepljenim družinam se bo dala prilika snidenja. Baje so se takozvani zapadni narodi pogodili med sabo, da ne bodo preveč napadali, kritizirali in zlasti ne javno imenovali kršilcev teh pogodb. Mislili so, da se bo s tem olajšalo življenje onim, ki trpijo pod sovjetsko peto. Težko je razumeti, da po tolikih letih, po tolikih prelomljenih obljubah in raznih paktih, zapadni svobodni narodi še vedno nasedajo komunističnim lažem in lepi prazni govoricami. Ravno sedaj, ko se v Beogradu vrši ta konferenca, so na češkem obsodili štiri svobodoljubne Čehe, da so krivi izdajalstva in podtalnega rovarjenja proti državi. Jasno se vidi, da ta zapadni taktični molk nenapadnega sovjetskega zatiranja doma in ostalih komunističnih satelitov ni dosegel, kar so ti naivni politiki mislili.

Trije od teh štirih Čehov, ki so bili podpisniki takozvanega „Charterja 77“. To je listina, katero javno apelira na vlado predsednika Husaka, da se drži pogodb in obljub podpisanih v Helsinkih. Zanimivo je to, da so češke oblasti objavile, da te obsodbe nimajo nikake zveze s tem, da so bili trije, podpisniki te listine. Obsojeni so bili, ker so rovarili proti državi, ker so imeli zveze z „zapadnimi“ diplomati in ker so hoteli iztihotapiti iz češke prepovedane zapiske bivšega češkega ministra.

„Kar so naredili na Češkem“ je avtor Arthur Miller napisal v Manchester Guardianu, „efektno pokaže zapadni civilizaciji, da takozvani socializem ne more in ne sme dopustiti življenja tudi najmanjši opoziciji.“ Inteligenca, ki je nasprotna komunističnim vladam, ne sme živeti.

POVSOD ENAKI

Kanadski časnikar R. H. Munro, ki se nahaja v Pekingu na Kitajskem že od junija 1975. leta, je pred kratkim poslal sledeče poročilo o življenju kitajskega naroda pod komunističnim režimom.

Peking: Večina današnjih turistov in popotnikov, ki se vrnejo s Kitajske, navdušeno govore, kako so kitajska mesta lepo urejena, ni revščine, ni beračev na cesti in tudi revežev niso videli, ki bi spali po cestah, kot se to dogaja v Indiji in drugih azijskih deželah.

To kanadski poročevalec razloži takole: Današnji režim na Kitajskem ima tako kontrolo nad ljudstvom, da sme samo peščica potovati, večina 650 milijonov Kitajcev, pa nima pravice, se preseliti. Nihče ne more oceniti, koliko bi jih zapustilo komune in se preselilo v mesta, ako bi jim to bilo dovoljeno. Ko so oblasti leta 1958 in 1959 malo popustile, da so ljudje imeli malo več svobode, so se milijoni preselili v mesta; rdečemu režimu je vzelo leta, predno so se jih iznebili in jih nagnali nazaj na deželo. Tudi danes se še najdejo posamezniki, ki se skrivaj podajo v mesta, toda življenje, ki jih tam čaka, je ubogoo. Ne morejo dobiti živilskih kart, da bi si kupili živež, obleke in tudi stanovanj zanje ni, živijo od tega, kar dobe od prijateljev in sorodnikov, ako pa beračijo in so zasačeni, jih oblasti vrnejo na deželo. Tehnično imajo vsi državljani pravico prostega potovanja. Seveda je to vse na papirju, ako se pa kdo odloči, da bi šel na potovanje, tudi zelo kratko, ga pa čaka toliko zaprek, da bi se to lahko primerilo, recimo z vojakom v zapadnem svetu, ki služi svoj vojaški rok, pa bi šel rad nekoga obiskat preko nedelje. Predno se ta revež popotnik lahko poda na pot, mora dobiti dovoljenje od svojega predelavca v tovarni, na komuni pa od svojega desetarja, da je lahko odsoten od dela, nato mora dati vzrok, zakaj bi rad potoval, ta mora biti zelo tehten, npr. obisk bolnih staršev, obisk svoje družine. Prostih nedelavni dnevi imajo danes na Kitajskem samo pet ali šest in to so uradni državni prazniki, drugih praznikov ne poznajo. Poročeni pari, ki ne žive skupaj, ker delajo v drugih mestih, imajo pravico enkrat na leto obiskati svojo družino in to za eden ali dva tedna. Ko naš popotnik dobi to svoje potovalno dovoljenje, pa vseh težav še ni konec, dobiti mora še posebne potovalne kupone, da ima pravico kupiti si živež in prenočišče, ko je na poti.

(Sledi)

Nastanek, boj in žrtev slovenskega domobranstva predstavljajo heroiko, ki je doslej manjkala v naši zgodovini. — Zato bo poslej spomin nanj neizbrpen vir, ob katerem se bodo napajali rodovi novih Slovencev pri delu za Boga — Narod — Domovino.

VOJNI ČASI

Pod tem naslovom je v Združenih državah izšla nova knjiga Milovana Djilasa.

Največja tragedija jugoslovanskih — in slovenskih — protikomunističnih borec je gotovo v tem, da jim v tujini nikdar ni uspelo prepričati javnega mnenja o resničnosti svojih trditev okoli poteka državljanske vojne v Jugoslaviji, o krivdi zanjo in predvsem — o zločinski naravi Titovega gibanja. Šele, ko so se začeli oglašati stari, razočarani komunisti, so se ljudje na zahodu začeli vpraševati, če morda le ni res, kar je trdila „emigracija“. Toda, ko je do tega prišlo, je čas že opravil svoje: gomile pomorjnih so se sesedle in prerasel jih je mah, ljudje v Jugoslaviji so se navadili molka, njihovi samozvani tribuni pa so vse glasneje trobili v svet o nezaslišani slavi partizanskih brigad.

Med tistimi, ki si po vseh teh letih „lajšajo vest“, je gotovo najpomembnejši Milovan Djilas. Zanj je najbolj značilno to, da živi relativno varno življenje in da gre uradna Jugoslavija molče mimo njegovih na zahodu objavljenih del. Lahko pa si mislimo, da služi Djilas namenoma ali priložnostno kot tisti ventil, skozi katerega je dovoljeno strogo kontrolirano popuščanje uradne partijske linije in približevanje trenutku, ko bo resnica o revoluciji tudi uradno potrjena. Samo v tem je namreč razlaga, zakaj Djilas v svoji navedbi povojnih pokolov govori, da je bilo poklanih največ 30.000 ljudi. On sam sicer na številnih mestih svoje izpovedi namiguje, da je to ali ono izvedel „slučajno“, da „ni hotel“ vpraševati, da „se mu zdi“; toda vse to je najbrž cena za to, da se še danes svobodno sprehaja po Beogradu.

O njegovi knjigi bo seveda treba še spregovoriti. Tisti, ki jim je še do tega, da resnica slednič prodre v svet, bodo temu mnogo pripomogli, če jo bodo obenem s svojim komentarjem v celoti ali v izvlečkih posredovali svojim tuje govorečim prijateljem; organizacijam pa se naravnost ponuja zlata prilika, da stvar spravijo na najvišje forume držav, v katerih delujejo.

Oglejmo si zdaj samo nekaj značilnih odstavkov, v kolikor se tičejo Slovenije.

Djilas je bil v Sloveniji leta 1943 in se je udeležil proslulega kočevskega zborovanja. O tem piše takole (str. 338):

— Večji del Slovenije je bil osvobojen in slovenski odredi so prodirali na slovensko ozemlje v Italiji; toda tudi Nemci so napredovali. Bela garda je bila v razsulu. Zavzeli smo grad Turjak, kamor se je zateklo okrog 700 odločnih belogardistov. Pripeljali smo topove, ki smo jih zaplenili Italijanom, razbili grajsko obzidje in ujeli večino belogardistov. Razjarjeni zaradi svojih izgub in zaradi nepopoljšljivosti belogardistov v času, ko se je ves narod veselil padca Italije, so partizani pobili vse turjaške ujetnike.

Pozanimal sem se o tem pri Kardelju.

„Pa zakaj ste vse pobili?“

„Zato, da jih demoraliziramo!“ je odgovoril Kardelj in se pri tem pomislivo zasmejal.

Pokoli so sad zagrenjenosti in kalkulacij voditeljev. To stališče sem sprejel jaz sam, ne v toliko, ker je bil Kardelj v neuradni hierarhiji nad menoj, temveč iz ideološke trme. Tisti del moje notranjosti, ki se je upiral maščevalnosti brez ozira na osebno krivdo, je bil starodavna humanistična dediščina, ki je nista motila ali slepila „praktičnost ali namen.“ —

Tako Djilas.

Dve stvari sta tukaj zanimivi. Do trenutka, ko so poklani turjaški borci, piše Djilas v prvi osebi množine: mi... smo zavzeli Turjak... mi... smo pripeljali topove... itd. Toda užete Turjačane SO pobili razjarjeni partizani. V zadnjih odstavkih svoje knjige Djilas razčisti tudi to protislovje. Toda na strani 338 mu uide samo to, da se je s pokolom sprijaznil iz „ideološke trme“.

O dogodkih ob koncu vojne pa pravi Djilas naslednje (str. 446):

— Nekateri oddelki (četnikov, ustašev in slovenskih domobrancev) so se prebili do Britancev v Avstriji: ti pa so jih izročili nam. Vsi so bili pobiti, razen žensk in mladostnikov pod 18. letom. Tako vsaj so nam povedali v Črni gori in tako sem kasneje slišal od tistih, ki so sodelovali v tem blaznem aktu razjarjenega maščevanja.

Ti pokoli so bili navadna blaznost. In koliko je bilo žrtev? Mislim, da točno število ni poznano nikomur in da nikdar ne bo ugotovljeno. Toda, kolikor sem jaz slučajno (!) izvedel od ljudi, ki so sodelovali pri tem obračunavanju, je število višje od 20.000, vendar gotovo nižje od 30.000, vključujoč vse skupine, ki sem jih navedel. Poklani so bili ločeno, vsaka skupina na področju, kjer je bila Leto ali dve kasneje so se slišale v slovenskem Centralnem komiteju pritožbe zaradi težav s kmeti na teh področjih, ker so pričele reke ponikalnice naplavljati trupla. Rekli so tudi, da so se začela trupla, trohneča v plitvi zemlji, dvigovati, tako da se je zdelo, da je začela vsa zemlja dihati... —

In potem (str. 449):

— Skušal sem o tem (o pokolih) prepričati tovariše in samega sebe: njihova izdaja je brezkončna. Narod in domovina nočeta tistih, ki so omaževali svoje ime in ju izdali v najusodnejši uri. Kolektivno ubijanje, ubijanje brez preiskave je nesmiselno in nasprotno našim naukom in naši veri v ljudstvo — toda v tem primeru nam je bilo dovolj. Vsi so imeli priliko da vidijo, razumejo in zapustijo (svoje oddelke). — Ne morem trditi, da sem res tako govoril (!), gotovo pa je, da sem reagiral v tem smislu, ko sem branil našo ideologijo in odločitev pred dvomi, trenutnimi in večnimi (IN VEČNIMI), o kolektivnem maščevanju, nasilju in smrti. In vsi so se s tem strinjali v bridkem prepričanju.

Kdo je dal ukaz za pokole? Kdo jih je podpisal? Ne vem. Prepričan sem, da pismenega ukaza ni bilo. Če pa upoštevamo strukturo poveljstva in

proceduro z ukazi, potem takega ogromnega projekta nihče ni mogel izvesti brez DOVOLJENJA Z NAJVIŠJEGA MESTA (poudarek naš). Prevladovalo je ozračje maščevanja. Centralni komite o tem ni odločal. In tudi če je, kaj potem? Centralni komite bi brez dvoma potrdil odločitev tistih, ki so bili na oblasti. Glasovali o tem gotovo niso. (There was never any voting anyway). Toda tudi jaz BI SE STRINJAL, morda s pomisleki, ki pa ne bi ogrozili moje revolucionarne volje, moje pripadnosti partiji in moje solidarnosti z vodstvom. Kot da izven ideologije ni bilo pravice, resnice in usmiljenja. Kot da bi vsega tega ne bi bilo izven partije, razjarjenega ljudstva in nas, njegovih voditeljev in njegovega bistva! Nekoč kasneje sem dejal, da smo šli predaleč, ker so bili med pobitimi tudi taki, ki so bežali izključno iz ideoloških razlogov.

Nemudoma me je zavrnil Tito, kot da bi on sam že zdavnaj prišel do končnega, čeprav komaj tolažilnega zaključka: „Napravili smo konec enkrat za vselej. Poleg tega, če upoštevamo kakšna sodišča smo imeli...“

In tako je bilo — „enkrat za vselej“. Toda OZNA je nadaljevala z umori po svojih lastnih, dostikrat lokalnih in nerazumljivih merilih, vse do konca leta 1945, ko je Tito na seji Centralnega komiteja v jezi zavpil: „Dovolj je teh smrtnih obsodb in tega pobijanja! Smrtna kazen sploh nima nobenega učinka več! Smrti se nihče več ne boji!“ —

Tako torej. Toda Djilas in Tito se seveda motita. Računi niso bili poravnani „enkrat za vselej“. Ne čaka ju sicer „blazno maščevanje“ razjarjenih in razžaljenih, toda zgodovina ju bo nekoč pripisala v kolono, kamor spadata.

Djilas sam se te bodoče sodbe zaveda in v zadnjih stavkih se z iskrenostjo, ki je seveda ni mogoče presoditi, prikloplje do naslednjih ugotovitev:

„Idealizacija revolucije je zato samo plašč, pod katerim sè skriva egoizem novih revolucionarnih gospodarjev in njihova sla po oblasti. Toda še bolj nesmiselna in nerealistična so prizadevanja za obnovo predrevolucionarnih pogojev. To sem čutil že takrat. Toda izbira ne zavisi samo od osebnega mnenja, temveč tudi od realnosti. Če upoštevam, kako danes gledam na svet, moram reči, da ne bi bil zmožen delati tega, kar sem takrat delal... Upajmo torej, da bodo monolitne, ideološke revolucije nekoč odpravljene, čeprav izvirajo iz idealizma in idealistov.“

Samo eno vprašanje Djilasu: Ali gornje priznanje res lahko odtehta življenja vseh tistih, ki so pokopani na „pasjem pokopališču“ v njegovi Črni gori?

Slovensko domobranstvo bo za vedno ostalo v naši zgodovini tista žarka luč, ki nam bo kazala nezmotljivo pot v bodočnost!

Z VERO V BODOČNOST

(Slovenska država — Toronto, Ont., Canada, Maj 1977)

Dvaintrideset let že mineva od tiste pomladi, ko smo pričakovali, da nam bo prinesla tako zaželeno svobodo in mir, pa smo namesto tega doživeli največje razočaranje: slovenski narod je bil pahnjen v strašno sužnost rdeče tiranije.

Maj 1945. leta. Saj se ga še spominjamo! Potihnilo so topovi in regljanje strojnic. Celo tisti posamezni strelj pušk, ki so nam bili že tako v navadi, da smo jih komaj še slišali, so se izgubili nekam daleč. Res so se po prašnih cestah valile dolge kolone proti Karavankam (pravili so nam, da bo to le za nekaj dni), narava pa je spet dihala, kot da se otresa smrti, in slovenska zemlja je bila kot en sam cvet. Tedaj še nismo vedeli, da je bilo to cvetje na grobove slovenski mladini.

Ni še minil maj, ko so se fantje vračali... ponižani, izdani, na smrt obsojeni samo zato, ker so ljubili svoj narod in se zanj žrtvovali. V dneh, ki so sledili, so komunisti opravili še zadnje dejanje bratomorne vojne in po vojni brez sodbe pobili svoje idejne nasprotnike. Skrivaj so jih pobijali v Kočevskem Rogu, v Teharjih, Trbovljah, pod Krimom, v št. Vidu, v Rovtahu, v Poljanski dolini, skratka — vso slovensko zemljo je namočila kri slovenskih domobrancev. Komunisti so računali, da bo tako njihova zmaga zagotovljena, zgodovina pa ne bo nikoli zvedela za ta zločin. Kako so se zmotili! Ubili so telesa, ideje se pa ubiti ne da! Ideja domobranske svobode živi in se razrašča, kakor da klije iz tisočerih src. Komunisti kot obsedeni že vsa leta mlatijo po njej, a je ne morejo pregnati, ker je duh. Povsod vidijo strahove, ki nje, heroje, plašijo do onemoglosti; vidijo prebodene oči in razparana srca, ki jih ni mogoče več zasuti v kraške jame in tako opraviiti z njimi. Ideja samo obtožuje, obtožuje... Slovenski komunisti sami to najboljše vedo. Zadnja leta so nekateri le napol odprli usta in pokazali na do zdaj zatajene grobove, kajti dan življenja se nagiba tudi njim, zato ne vzdrže več niti pred svojo lastno vestjo, ki vsak dan glasneje očita. Kako dolgo bo še, da bo tem nekaj besedam sledilo priznanje?

Dolgo je že od tiste pomladi, od tiste cvetoče pomladi, ko se je vsakega cveta držalo upanje in hrepenenje. To je bila zadnja pomlad ne le za pomorjene, ampak tudi za mnoge, ki smo prevedrili tiste krvave dni.

Veliko jih je padlo takrat. Drugim je v duše sedel težak spomin na tisto grozo, ki še vedno riše obraze, bolečine in prošnje, ki bole ali bi vsaj morale boleti do konca časov. Toda — koliko živih med nami se je že izneverilo zvestobi in pozabilo na ideje, za katere jih je toliko dalo svoje življenje! Nepotrebni obiski v domovino, boječ molk, ko bi morali zakričati resnico — so vse prepogosto znamenja, da smo se v bistvu spremenili. Nekateri bi radi celo izbrisali spomine na krivico in kri, ki je tiste dni tekla v potokih. Radi bi pozabili na vse, da bi bila lagodnost čim bolj popolna;

ne zavedajo pa se, da s tem dajejo moralne opore krvnikom bratov in sestra.

Res, sam spomin brez prepričanja nikomur ne koristi: nam spominov ni treba, ker smo šli skozi resničnost trpljenja in razočaranja; našim otrokom ne pomenijo nič, če jim mi tega ne povemo s polnostjo svojega prepričanja. Le tako bomo vredni velikih žrtev naših bratov in sestra. Ne bo nas sram nanje misliti, ampak bomo ponosni, da smo jih poznali, bili del njihovega življenja in borbe za resnično svobodo. Z uničenjem domobrancev so se prelomile silnice slovenskega naroda, toda boj ni končan, ampak se je samo premaknil v nepremagljivo vrvenje življenja, ki zahteva prostost, moč pa zajema iz krvave žrtve nedolžno pomorjenih.

Narod, ki se ne spominja žrtev preteklosti, tudi ni vreden lepših dni bodočnosti! Zato mora biti dolžnost vsakega zavednega Slovenca, da ohranja spomin na žrtve komunistične revolucije, ki po grozovitosti prav nič ne zaostaja za ono v španiji ali celo v sami Sovjetski zvezi. Naša mladina mora do potankosti spoznati slovensko zgodovino polpretekle dobe: spoznati mora zlaganost komunistične Osvobodilne fronte; vedeti mora, da je bilo slovensko domobranstvo tisto, ki je s svojim nastopom celemu svetu pokazalo pot v boju za resnično svobodo in dostojanstvo človeka; to tedaj, ko je bil mali slovenski narod teptan od treh okupatorjev in ni mogel od nikoder pričakovati pomoči, brat-komunist pa mu je s svojo revolucijo pognal nož v hrbet.

To zgodovinsko dejstvo pa moremo naši mladini posredovati sami mi. Nehajmo že enkrat ponavljati, proti čemu smo, in znova začnimo delati za ideale, za katere je vredno živeti!

Odrprtega boja ni več. Domobranstvo je prešlo v zgodovino, ki bo brez olepšavanja, dodajanja ali brisanja izrekla dokončno sodbo. Komunisti že skozi 35 let to zgodovino pišejo po svoje, a se vedno bolj zapletajo v laži svoje lastne propagande. Dejstev ne bo mogoče spremeniti; ta pa vsa govore v prid slovenskemu domobranstvu, katerega organiziranje so s svojimi zločini izsilili komunisti sam, ker so za uresničenje svojih zločinskih načrtov morali imeti fizičnega nasprotnika.

Svetovni komunizem je slovenskemu narodu napovedal smrt, narod pa ni hotel umreti... Zato se je rdeči brat zvezal z okupatorjem, ki okupiranemu narodu ni hotel nuditi osebne varnosti, da sta skupaj uničevala naš rod, ki je zahteval svobodo in mir. Tako narodu ni ostalo drugega, kot da se brani sam. Obramba golega življenja po nobenem pravu ne more biti zločin, pa naj se komunisti in takoimenovani „svobodni svet“ še toliko trudijo, da bi svoje idejne nasprotnike prikazali kot zločince in narodne izdajalce.

Če ob tem razmišljanju pogledamo na izid 2. svetovne vojne in še posebej na posledice, ki jih je ta vojna prinesla našemu narodu, postane čisto jasno, da namen te vojne ni bil utrditev miru in vrnitev svobode ma-

lim narodom, ampak popolno razdejanje in uničenje slovanskih narodov. Iz strahu pred Slovani je bil komunizem sfabriciran v Nemčiji in Angliji, potem pa presajen v Rusijo, od koder kot rak na znotraj razjeda slovanske rodove.

V Atlantski karti, ki sta jo 14. avgusta 1941. podpisala ameriški predsednik Franklin D. Roosevelt in britanski ministrski predsednik Winston Churchill je sicer med drugim zapisano: „Tretjič... da spoštuje pravico vseh narodov, da si izbirajo obliko oblasti, pod katero bodo živeli; in da želijo, da bi suverene pravice in neodvisna oblast bila vrnjena vsem, katerim je bila s silo vzeta.“ Besede; dejanja kažejo drugače, če pomislimo, kaj se je zgodilo z našim narodom. Celotni partizani so imeli do neke mere prav, ko so v prvi fazi revolucije govorili o imperialistični vojni.

To je tudi bila: vojna za koristi velesil na škodo malih narodov. Povzročila je brezprimerne materialne in človeške žrtve, rešila pa ni nobene problema. Nasprotno — napravila je svetovno zmedo, v kateri se je takozvani „Svobodni svet“ zvezal s sovražnikom človekovega dostojanstva in krščanske kulture — komunizmom, ki zdaj uničuje ves svet. Mali narodi, med temi med prvimi naš slovenski narod, so verjeli besedam, kakor v osnove pravice človeka. Niso mislili na žrtve in so se proti upu uprli — za pravico živeti in nič več. In kakšno je bilo plačilo za to nesebično žrtev? Kar ni uničila vojna in revolucija, je uničila edinstvena izdaja ob koncu vojne, ki je v svojem zlaganem poletu „za svobodo malih narodov“ z zvijačo pahnila v smrt milijone borcev za resnično svobodo, med katerimi je bilo tudi dvanajest tisoč slovenskih domobrancev.

Tedaj se je zanje, ki so v dobri veri verjeli v pravično ureditev sveta, odgrnil zastor, za katerim so svetovni igralci pod krinko „boja za svobodo“ podpisovali obsodbo svobodi in prižigali zeleno prometno luč komunizmu.

Danes, po dvaintridesetih letih se še bije isti boj. Še stoje zavese, za katerimi igrajo isti ljudje in z bliskovito naglico in nervozo ponavljajo stara gesla; zato ni čudno, da še vedno ni primeren čas povedati resnico o grozi, trpljenju in smrti naših bratov in sester. Oznanjajo nam jo le grobovi... samo grobovi in ideja resnične svobode, ki živi v srcih tisočev, ki trpe in se molče ozirajo v nebo. Del te nepreštete množice smo tudi mi. Spominjamo se grobov, a upajmo v svobodo kot v vstajenje; sami, brez pomoči drugih...

Dokler so naši domobranci računali samo v svojo moč in na božjo pomoč, so zmagovali; propadli pa so v zaupanju Zaveznikom, ki so jih kot drobiž vrgli v žrelo rdečemu zmagju. Od vse propagande in od vseh obljub nam je ostalo le razočaranje in grobovi. Tega se spominjamo, preko grobov zremo v bodočnost, z vero vase in z zaupanjem v Boga, da bo po tej veliki žrtvi našemu narodu kmalu zasijal dan zmagoslavja, miru in resnične svobode.

Bratje in sestre: na nas je, kdaj bo prišel ta dan! Če bomo izpriče-

vali resnico preteklosti in imeli neomajno vero v bodočnost — do tega dne ni več daleč; če bomo molčali in zaupali drugim — so zaman padli tisti, katerih se te dni spominjamo.

Domobranec

✦ ANA MATIČIČ

V domovini je dne 8. oktobra 1977 umrla ga. Ana Matičič roj. Lah. Pokojna je mati našega delavnega odbornika Tabora inž. Antona Matičiča. Dočakala je visoko starost 93 let. Tudi njo je doletela žalost ob koncu druge svetovne vojne. Sin Ivan, domobranec, je bil vrnjen iz Vetrinja, prišel v Teharje in bil tam ubit.

Našemu dragemu soborcu Savotu izrekamo iskreno sožalje — njegovi mami pa večni pokoj!

Buda Stane

Iz Vetrinja domov in potem v svobodo

Poveljnik 3. voda naše 24. čete — narednik Janez Meglen — mi je pred kratkim poslal pismo, v katerem mi je popisal, kaj vse je doživel, ko se je iz Vetrinja podal domov. Pripravil sem te spomine s potrebnimi popravki in jih z njegovim dovoljenjem sedaj objavljam. Iz preprostih stavkov izzveni vse gorje, ki so ga domobranci morali prestati na tej poti.

„...Med tistim časom je v Vetrinju že prišlo na dan kaj se dela, pa smo se zato odločili, da gremo čez hribe v Italijo. Zbralo se nas je okrog 80 domobrancev. Mislim, da smo čez Dravo še šli skupaj, potem smo se pa porazdelili po skupinah. V grupi, ki sem jo vodil jaz, nas je bilo vsega skupaj 22, pa samo štirje so bili iz naše 24. čete, drugi so bili skoraj vsi

od Šentjerneja in Bučke. Šli smo skupaj do Trbiža pod Sv. Višarji, kjer smo se odločili, da gremo nazaj v Slovenijo iskat moje sosede, ki niso mogli priti preko meje, ker so jim rdeči preje presekali pot. Tudi oba brata Rusa, ki sta spadala k 3. vodu in pa Božič iz prvega voda so se odločili, da gredo z menoj. Ostali so krenili proti Gorici, toda ker so po pomoti zavili preveč proti vzhodu, so padli rdečim v roke. Kot sem pozneje zvedel, se je samo štirim posrečilo zbežati. Ti so se potem vrnili nazaj v Avstrijo in so bili potem v Spittalskem taborišču.

Tudi mi štirje nismo imeli dosti sreče. Hodili smo sicer previdno in v glavnem ponoči, vendar so nas nekje nad Škofjo Loko partizani le razbili. Ker nisem vedel za točno smer, sem se tam povlekel ven iz gozda, da bi se razgledal, pa sem padel prav pred rdečo patroljo. Ni mi preostalo drugega kot pognati se v deročo vodo, samo, da me ne dobijo živega v roke. Takrat smo se zgrešili. Oni trije so ostali skupaj, že preje pa smo se dogovorili, kje se zopet dobimo, če nas razbijejo. Ko sem šel takrat na ogledi, sem pustil svoj nahrbtnik, kjer sem imel hrane za kakih pet dni, onim trem. Znašel sem se torej brez vsega in sem bil potem štiri dni brez vsake hrane, ker sem se izogibal hišam. To se mi je pripetilo 18. junija okrog 4. ure popoldne. 24. junija sem prišel do Ljublanice tam pri Bevkah. Ker se tam Ljublanica ni dala preplavati, sem šel v vas in se oglasil pri tistih, ki so imeli sorodnike v Strahomerju, kar mi je bilo znano, ko smo bili na Igu. Tam sem dobil hrano, pa tudi nekaj lesa in žeblice, ker sem hotel narediti majhen splav, da bi prišel preko vode. Rekli so mi, da moram biti previden, ker so zaradi železniškega mostu stalno hodile tam okrog rdeče patrolje. Ko sem že skoraj končal s splavom, sem neke noči zaslišal šum. Skril sem se misleč, da so rdečkarji, pa sem se zmotil, kajti bili so oni trije: oba Rusa pa Božič. Dal sem jim splav, da so prešli preko vode, sam sem pa nižje ob vodi dobil v neki požgani kovačnici nekaj desk, jih povezal z žico in s tem zasilnim splavom preplaval reko. Seveda sem se še preje poslovil od prijaznih ljudi. Delal se je že dan, ko sem v grmovju ob vodi premišljeval, kako bi prečkal travnike, saj je bilo do gozda kakih par tisoč metrov same čistine. V tem pa so prišli številni kosci in grabljice. Ostal sem skrit med vrbbjem, da me nobeden ni mogel videti. Okrog 10. ure se je približala mojemu skrivališču starejša ženska z grabljami. Poklical sem jo in jo prosil, naj mi da tiste grablje, da bi tako mimo grabljic prišel do gozda. Povedal sem ji tudi kdo sem in od kod prihajam. Odgovorila mi je, da so tudi hčerkinega sina ubili v Kočevskem Rogu, kakor tudi veliko drugih. Prinesla mi je koso in mi rekla, naj mirno hodim kar za njo tja do gozda in če mi je Krim kaj znan, bom zlahka prišel do Iške vasi.

Ker mi je bilo tam vse znano, sem srečno prišel preko Krima do Strahomerja prav ob času, ko je v mraku zvonilo Ave Marija. Ostal sem skrit, kajti tisti, ki je zvonil, je bil bolj rdeč kot pa naš, na mostu sta bila pa dva rdeča stražarja. Jarek je bil poln vode, tako, da nisem mogel preko. Začel sem se premikati proti Zgornjemu Igu, vendar pa se mi je pri Vrbljenju le

posrečilo prekoračiti vodo. Obrnil sem se zopet proti Strahomerju in se v najbližjem skednju zakopal v seno in zaspal. —

Ko sem se prebudil, je bilo sonce že visoko. Vedel sem, da bom moral ostati tukaj do noči. Čez čas sem pa zaslišal glasove in kmalu nato so začeli metati seno na skedenj. Ker sem se bal, da bi me ne zasuli, sem se zrinil ven, da bi videl kateri ljudje so to. Srce se mi je pomirilo, ko sem zagledal svoje največje prijatelje. Pri njih sem potem ostal dva dni. 28. junija sem pa moral oditi, ker so začeli preiskovati vse od kraja. Podal sem se preko Golega, mimo Turjaka in Zdenske vasi do Ilovega Kočevja in od tam čez Jauhe proti moji rojstni vasi, kamor sem prišel naslednjega dne opoldne. —

Skrit sem gledal v vas, ker sem pravočasno zagledal oborožene partizane, ki so se sprehajali po vasi. Popoldne sem videl, da neka ženska žene živino na pašo. Previdno sem se ji približal in jo spoznal, saj je bila sestra prav tistega sovaščana, ki sem ga hotel dobiti. Srečno sva se potem dobila, vendar mi je potem vzelo skoraj dva meseca časa, da sem dobil zvezo še z ostalimi tremi sosedi, tako dobro so se znali skrivati.

Med tem časom smo se seveda tudi mi skrivali in bili v stalni negotovosti, ker so partizani vedno iskali skrivače. Živeli smo v prav slabih razmerah. Z obema Rusoma in z Božičem sem bil pa v stalni zvezi. Ker se že ni dalo več prikrivati, je nastopil zadnji čas, da se še pred zimo odpravimo na pot v Italijo. —

8. septembra ob 9. uri zvečer smo se zbrali — sedaj nas je bilo osem — in založeni s hrano korakali svobodi naproti. Pot nas je vodila preko Kompolj, mimo Velikih Poljan in Dvorske vasi do Blok in Cerknice in potem čez hribe severno od šentpetra do Trsta. Deset dni nam je vzelo to potovanje. K sreči nismo nikjer naleteli na partizane, ker smo se znali izmikati rdečim patroljam. Iz Trsta smo se podali v taborišče v Servigliano, kjer smo se dobili z Vami...“

G. narednik je prišel takrat v taborišče ves izčrpan in bolan in je moral takoj v bolnišnico. Zbolel je na pljučih, vendar pa se je potem toliko pozdravil, da je lahko odšel v ZDA, kjer živi — sedaj že kot upokojenec — v Clevelandu.

Okt. 1977.

PRIPIS: Če bi se še kdo od preživelih domobrancev naše 24. čete rad „oglasil“ — že sam pozdrav zadostuje — naj mi piše na naslov „Tabora“ ali „Vestnika“, kjer bodo tako ljubeznivi, da mi bodo izročili pismo.

Kot naši svetli junaki, tako je tudi „TABOR“ današnje zmedene dni na pravilni poti boja proti mednarodni zaroti in s tem tudi za resnično svobodo slovenskega naroda. Ne pozabite tega in podprite njegovo poslanstvo z rednim plačevanjem naročnine in s prispevanjem v njegov Tiskovni sklad!

Martin Matkovič – 50-letnik

Pred 50 leti se je v vasi Čurilah v Beli Krajini pri Matkovičevi družini rodil sin, ki so mu dali ime Martin. Vseh otrok je bilo v tej zavedni slovenski družini devet; pet deklet in štirje fantje.

Najstarejši sin France je bil med prvimi, ki se je pridružil Vaškim stražam. Rešil se je Suhorja in danes živi v Chicagu. Naš Martin pa je bil kot mladoletnik 1943. leta mobiliziran v partizane. Ko se mu je ponudila prva prilika za pobeg, je to storil in že ga vidimo 1944. leta v Ljubljani. Pridružil se je domobranski vojski in z bratom domobrancem Tonetom sta se ob razpadu umaknila na Koroško. Vrnjena sta bila iz Vetrinja. Brat Tone je položil življenje na oltar svobode našega naroda.

Krvoločna partizanska krogla ga je pretrgala. Naš mladoletnik Martin se je rešil, ker se je izgovarjal, da je doma iz Dacarjev; tako so po domače klicali vas Čurile. Kmalu potem je moral odslužiti tudi redno jugoslovansko vojsko. Zanimivo je danes poslušati našega Martina, ko te bo zavrnil: „Kaj boš ti govoril; jaz sem odslužil tri vojske: partizansko, domobransko in povojno jugoslovansko.“

1959. leta je naš Martin pobegnul v Italijo in se končno naselil v Kanadi. 1962. leta so se mu pridružili žena Marija ter dva sinova in hčerka.

Tudi danes naš Martin sovraži dvoličnost. Napadel bo takozvane no-popečene Titovce, ki so pobegnili iz Titovine, ker morda niso hoteli služiti vojske, morda jim vse, kar se dogaja doma ni všeč; ko so pa v tuji deželi, hvalijo tisto, pred čemer so bežali. Martin sovraži take dvoličnike, kajti je Belokranjec starega kova;;; grčav, morda tudi trmast. Nešteto-krat je rekel: „Mi Belokranjci smo vas ostale Slovence branili pred Turki; braniti smo vas morali pa tudi pred partizani.“

Dragi Martin, Tvoji prijatelji Ti kličemo: še na mnoga leta! Upajo, da ostaneš to, kar si bil do sedaj: zavedem domobranec. Obenem Ti pa tudi želimo, da bi doživel čas, ko se boš v svobodni Beli Krajini še enkrat v zidanici v Krajinki napil pristnega belokranjskega vina.

Bog Te živi Martin!

Bodnar Tone – 60-letnik

Dne 18. decembra 1977 bo dopolnil 60 let Tone Bodnar.

Dragi Tone, vedno Te spremljamo v Tvoji poti življenja in Ti želimo še mnogo let med Tvojimi!

Anton Šušteršič – 90-letnik

Štirinajstega decembra letos bo dopolnil devetdeset let življenja g. Anton Šušteršič, oče našega marljivega sodelavca Božota. Tudi „Tabor“ se pridružuje s svojimi čestitkami k temu redkemu življenjskemu jubileju.

IZ DRUŠTEV

VSI SVETI — VERNIH DUŠ DAN... čas, ko se poglabimo vase in, če le mogoče, obiščemo njivo GOSPODOVO, kjer mnogi spe nevzdramno spanje.

Slovenski grobovi so danes raztreseni širom sveta; tam v rodnem kraju pa so množične gomile poznane le Bogu.

Grobove slovenskih borcev je komunist zravnal, ker je hotel za vsako ceno zbrisati vsako sled za resničnimi borci za svobodo slovenskega naroda. Zemeljske ostanke slovenskega generala — vojskovodje domobrancev — Leona Rupnika so zagrebli na pokopališki poti, da ga onečaščajo še v smrti.

Komunisti so izbrisali vidno sled za Slovenskimi domobranci; čoda duha niso in ne bodo ubili. Dokaz temu sta prav naša organizacija in njeno delovanje.

Domobranci počasi in sigurno zmagujejo. Vedno več je v domovini tistih, ki jim dajejo javno priznanje za njihove zasluge in ki se zgražajo nad tistimi, ki so jih brezpravno pomorili. Prišel bo dan, ko bo novi domobranec mogočno stal na braniku domovine kot neustrašen klicar resnice in svobode.

Ob prazniku vernih duš zmolimo tiho molitev k našim mučencem in prosimo jih, da bi mi mogli vztrajati in nadaljevati njihov boj, dokler domovina ne bo svobodna. Spomnimo pa se v molitvi tudi vseh naših članov, ki so odšli v večnost, zlasti onih v zadnjem letu:

Kokalj Franc, Frančič Ignac, Kordiš Karel, Jaklič Lojze, Baraga Srečko, Bano Milan, Terpin Peter.

NAJ V MIRU POČIVAJO!

Za glav. odbor

Ivan Palčič

To spomenico smo dobili prepozno, da bi jo lahko objavili v novemberski številki, pa se nam zdi primerno, da jo ohranimo na tem mestu. — Op. ured.

Veličasten 21. redni letni Občni zbor Tabora ZDSPB

Enaindvajset let je poteklo, odkar se je vršil prvi občni zbor naše organizacije. Kdo bi si upal tedaj predvidevati, da bo v teh letih iz peščice idealistov zrastle organizacija, ki ima svoja društva po svetu in naročnike svojega glasila „Tabor“ na vseh kontinentih sveta; revija, ki jo v domovini ljudje širijo ilegalno, vodeča „rdeča“ kasta pa legalno — seveda samo med člani Zveze komunistov.

Zakaj tako zanimanje za „Tabor“ v Sloveniji? Čisto preprosto: Tabor je zadnja in edina slovenska publikacija, ki ni pod kontrolo politično menjajočih se idej in strank, temveč je ostanek in glasilo Slovenskega domobranstva in drugih protikomunistov, ki so, ali bi morali končati v množičnih grobovih slovenskih gozdov v maju in juniju 1945.

To je glasilo tistih, „ki umreti nočejo!“ To je glasilo slovenskih „Hajdukov“ iz pesmi Simona Gregorčiča: — „Umreti, bratje, težko ni, pustite nade — to boli...!“ In: „Prost mora biti, prost moj rod, na svoji zemlji svoj gospod!“...

Ni važno, kako nas komunisti doma imenujejo. Tudi ni važno, kako nam vseh 21 let tudi drugi nasprotujejo. Slovenski človek in še domobranci posebej vemo, kaj je naš cilj in kaj je naša dolžnost.

Vsako leto v soboto pred delavskim praznikom je občni zbor naše organizacije že vseh 21. let in tega datuma tudi v bodoče ne bomo spremenili. Vsi, ki se udeležujete te naše manifestacije, in vsi, ki se želite zbora udeležiti v bodoče, si rezervirajte ta dan, odn. dneve. Dan ostaja isti, le kraji se menjujejo.

Letos je bil že vdruživ v dobi obstoja naše organizacije občni zbor v Milwaukee, Wis. En avtobus iz Toronta, drugi iz Hamiltona (Kanada) tretji iz Clevelanda. Ker gre za velike daljave (iz Kanade 12 ur), je skupna potovanje najlažje. Bili pa so iz teh daljnih krajev tudi ljudje s svojimi avtomobili, da so izkoristili priliko še za osebne obiske prijateljev in sorodnikov. Veliko rojakov pa je bilo iz bližnjih in daljnih krajev Združenih držav.

Dan je bil lep. V Triglav parku so prijazni Milwaučani sprejemali obiskovalce z velikim veseljem, tako, da smo se vsi počutili res povsod in v vseh ozirih dobrodošli.

Pod vodstvom znanega g. Franja Mejača je vse delovalo brezhibno. Celo srečanja starih znancev, sorodnikov itd. niso nič motila pri velikih

pripravah npr. pri kuhinji itd. Kamorkoli si se ozrl, povsod veseli klici, nasmejani obrazi; včasih smo se že malo težko takoj spoznali, ker doba deset, dvajset, trideset let spremeni zunanost, ne pa vedno notranjosti. In med Taborjani ta doba prav gotovo ni spremenila ničesar.

Majhna je skupina naših ljudi v Milwaukee. Je pa jasen dokaz, da število včasih malo pomeni. Zakaj majhna skupina pod dobrim vodstvom dela čudeže, medtem ko se v veliki vedno najde več trotov, ki postanejo breme skupnosti in če se pomnožijo, ogrožajo obstoj cele strukture.

Po odlični večerji in kratkih pogovorih je bil napovedan uraden občni zbor v dvorani. Občni zbor ni več samo suhoparna organizacijska zadeva, temveč je njen uraden del omejen na določen čas v zgoščeni obliki, kar je v veselje vsem navzočim.

Še pred pričetkom je g. Franjo Mejač v imenu gostiteljev pozdravil vse navzoče z lepim, prepričevalnim govorom; nakar je povzel besedo predsednik Tabora ZDSPB g. Ivan Palčič in med drugim pojasnil, da „je občni zbor posvečen 31. obletnici smrti generala Rupnika“, ki je bila naslednji dan.

Posebno pozornost pa je vzbudil govor ustanovitelja in tekočega podpredsednika naše organizacije, brez katerega naše organizacije nikoli ne bi bilo, g. ing. Franceta Gruma. Ne samo, da je naš France kot mu pravimo (med nami ni „gospodov“, op. pisca) sijajen organizator in govornik, temveč je tudi tisto, kar pove, iskreno in doživeto. Za tiste, ki še niso nikoli slišali njegovih govorov, so bile njegove jasne besede posebno doživetje (Govor je objavljen na drugem mestu).

Uradni del občnega zbora je trajal samo eno uro, nato pa je bil spominski del programa pri kapelici, kjer je g. F. Mejač zmolil molitve za naše mrtve, g. dr. Ludvik Kolman pa je imel lep govor, v katerem se je spomnil tudi svetniškega škofa Baraga, po čigar stopinjah in idejah smo šli tudi mi v boj za Boga, narod in domovino.

Ker pa je bil naslednji dan v Lemontu „Baragov dan“, je v zvezi z njim pojasnil potrebne zadeve; saj se je Baragovega dneva v Lemontu udeležila tudi naša organizacija s svojim društvenim praporom.

Mračilo se je že, ko se je končal program pred kapelico. Po tem programu pa je bil pred dvorano plesni nastop naše tamkajšnje mladine pod vodstvom in s spremljavo harmonikarja, kar je vse lepo povezoval nečak g. F. Mejača v lepi slovenščini. Še posebno zanimivo pa je to, da je fantov oče Amerikanec in se je fant naučil slovenščine od svoje matere in starega očeta. Vsekakor je to za naše razmere v svetu posebnost. G. Franjo je upravičeno ponosen na tega svojega nečaka. Mladina je lepo zaplesala in zvok harmonike je privabil domotožje. (V moderni „slovenščini“ iz Slovenije bi temu rekli: „nostalgija“! O ti uboga Slovenija; še beseda domotožje je postala reakcionarna!).

Prehitro je minil čas. Za nova spoznanja in stara prijateljstva se je vse prehitro končalo. Kako radi bi še ostali naslednji dan v Milwaukee,

zakaj Baragov dan v Lemontu je bil prav tako prikupen; a na dveh krajih istočasno ni mogoče biti. Pozno v noči so avtobusi odpeljali v motele prenočit;; drugi dan pa v Lemont.

V Lemontu se je zbralo dosti ljudi (okrog 2000). Tudi tam smo našli stare znance. In ko te sreča človek in vpraša: „Me še poznaš?“, zastonj misliš, kdo bi bil. Končno smeje pojasni: „Se spomniš iz... pred 30. leti...?“

„Ali si bil kaj v Sloveniji?“ je vprašanje.

„Ne!“

„In ti?“

„Da! Ilegalno. Še nikoli v življenju se nisem tako potil. Mislim sem, da se mi bo krmilo pri avtomobilu stopilo v rokah... Obiskal sem starše. Ko sem prišel nazaj čez mejo, sem se nad Slovenijo in njenimi ljudmi zjokal kot otrok; kaj so naredili iz njih!“

Na samostanskem pokopališču smo obiskali grob škofa dr. Rožmana še predno se je pričel sprevod, v katerem je naš član v narodni noši nosil naš društveni prapor. Ljudje so spraševali: „Čigava pa je ta zastava?“

„Domobranska, od Tabora ZDSPB,“ je bil odgovor.

Posebnost je bila tudi majhna skupina Indijancev, potomcev Baragovih učencev v svoji slikoviti narodni noši. Očitno jim je bila hudo všeč, ko so bili deležni toliko pozornosti s strani fotografov kot nihče drugi.

Med sv. mašo (bili so trije škofje) je bilo zelo lepo petje.

Proti večeru so odpeljali avtobusi kljub dolgemu poslavljanju. Razpoloženje ljudi v avtobusih je bilo na višku in vsi so soglašali, da bi morali večkrat organizirati skupna potovanja.

Nekdo je rekel: „Do sedaj smo vse življenje delali samo za otroke. Sedaj so dorasli; so poročeni, v službah itd.; sedaj je čas, da začnemo delati, misliti in živeti za sebe, predno ne bo prepozno...“

„In kje bo prihodnje leto občni zbor? Ne pozabite sporočiti!“

In človeku pride na misel: Glej, saj smo kot dunajski zrezek. Če ga bolj tolčeš, večji je! Tudi z nami ni drugače...

ČLANOM GLAVNEGA ODBORA

Naš 21-letni občni zbor je za nami. Javno se moramo zahvaliti članom Tabora v Milwaukeeju za tako dobro organizacijo in postrežbo, katere smo bili deležni, ko smo jih obiskali. Trije avtobusi so pripeljali člane, družine in goste v lep Triglav Park. Ginjeno je bilo svidenje nekaterih, ki so se po tridesetih letih videli prvič. Spomini so se obujali in nova prijateljstvo so bila sklenjena. Zopet se je pokazalo, da je ideja občnih zborov družabnega značaja prava.

Pred kratkim mi je bivši domobranec, ki se do sedaj ni družil in ni

sodeloval pri nobeni organizaciji, povedal sledeče: „Moji otroci odraščajo, iščejo svojo družbo. Da ne bova na stara leta ostala sama, sva z ženo skle- uila, da bova začela sodelovati pri Taboru.“

Prijtelj, soborec, da ne boš na stara leta ostal sam, sodeluj pri Taboru!

Ko je pri nas doma mladenič dočakal 21 let in odslužil vojsko, je po- stal mož. Vsi so ga upoštevali. Začel je misliti na družino, ki je temelj naroda.

Tudi mi po enaindvajsetih občnih zborih lahko ponosno dvignemo gla- vo: Pozabili nismo Vetrinja, Kočevskega Roga in Teharjev; mi edini smo po tolikih letih ostali trn v peti rdečemu režimu doma, ker nočemo pozabiti in nikoli ne bomo pozabili, kar sta Tito in njegova klika storila našemu narodu.

Brat, sestra, pozabimo na naše majhne prepire; strnimo svoje vrste okoli našega TABORA, da bomo skupno lahko pomagali onim, ki so naše pomoči potrebni, bodisi v domovini ali tujini.

Bog — Narod — Domovina.

Za Glavni odbor
Ivan Palčič l. r.

Na 21. rednem letnem občnem zboru TABORA slovenskih protikomu- nističnih borcev, ki se je vršil letos 3. septembra 1977 v Milwaukee, Wis- consin, ZDA, je bil izvoljen za dobo dveh let nov glavni odbor, ki je ostal v glavnem enak prejšnjemu in ga sestavljajo sledeči soborci:

Predsednik, Ivan Palčič; podpredsednik, inž. France Grum; tajnik, Ja- nez Grebenc; blagajnik, Jože Cerar; odborniki: Florjan Slak, Lojze Babič, inž. Anton Matičič, Franjo Mejač, Tone Koritnik, Ferdo Martinčič. Nad- zorni odbor: Milan Zajec, Ivan Korošec in Anton Plut.

Na istem občnem zboru je bilo podano sledeče finančno poročilo:

Glavna blagajna: prenos od leta 1976	2.196.31
dohodki v letu 1976-77	568.14
Skupno	2.764.45
Izdatki za poslovno leto 1976-77 ..	111.00
Stanje blagajne 1. 9. 1977	2.653.45
Socialni sklad: prenos iz leta 1976	3.059.58
dohodki (prejemki) v letu 1976-77 ..	1.797.33
Skupno	4.856.91
Izdatki (podpore) v letu 1976-77 ..	2.401.88
Stanje blagajne 1. 9. 1977	2.455.03

TORONTO

Običajni letni banket v Torontu, katerega priredi vsako leto Tabor ZDSPB, se je vršil 1. oktobra 1977 v cerkveni dvorani na Browns line.

Kot je to običaj že leta, je banket bil odlično obiskan. Postrežba in organizacija sta bili v vseh ozirih odlični. Dvorana je bila nabito polna. Poznavalci razmer pravijo, da je to najbolj obiskana slovenska prireditelj v Torontu.

Poleg Torontčanov se banketa običajno udeležijo člani in prijatelji Tabora iz oddaljenih krajev. Letos je bilo takih obsovalcev še posebno veliko iz Rochesterja, N. Y., Buffalo, N. Y., Montreala, Burlingtona, Hamiltona, Guelpha, St. Catharines, Niagara-on-the-Lake, Oshawa itd. Imeli smo celo gosta iz daljne Avstralije.

Za prijeten večer Taboru SPB v Torontu prav lepa hvala in — nasvidenje!

ZAVETIŠČNE VESTI

Kakor druga leta, se bo tudi letos brala prvo nedeljo meseca decembra, t. j. 4. decembra 1977, sv. maša v Zavetišču za vse pokojne člane Zavetišča, ki so sledeči:

Dr. Baraga Srečko, Budinek Vojteh, Čeč Vilko, Erjavec Alojzij, Fraz Leopold, Gregorin Franc, Jenko Jože, Musar Jože, Mežan Malči, Mikolič Marija, Novak Anton, Pavlovčič Jakob, Rupnik Pavel, šabec Ivan, Vrčon Branko in Zupanc Vinko.

S svojo prisotnostjo se bomo spomnili pokojnih in bomo obenem podprli to socialno ustanovo.

IZ PISEM

7. oktobra 1977

Spoštovani g. inž. Anton Matičič!

Vem, da ne boste imeli težav spomniti se, kdo Vam danes piše to pismo, ker sva bila v Servigljanskem ali pa Senegalskem „campu“ skupaj. Vas dobro poznam od tam in vem, da tu in tam pridete tudi v lepe Bariloče na počitnice. Mnogo o Vas lepega in dobrega mi je povedal Lojze in po njegovem sta bila tudi med vojno zelo velika kolega. Celó sem slišal, da ste bili z njim med vojno na Štajerskem v vasi, kjer sem jaz doma.

Zakaj Vam danes pišem? Večkrat, že pred leti sem imel priliko tu

in tam prebrati revijo Tabor, katero od prvega čitanja zelo visoko cenim; ne samo literarno, ampak po svoji zdravi vsebini. Za mene je to edini list, kateri opisuje resnico podlosti komunistične drhali za časa vojne in neodgovornost tistih, katerih so skrbeli samo za svoj žep, a so pred vojno bobnali in se imeli za velike nesebične Slovence - narodnjake. Da je to resnica, lahko vsak, ki je preživel vojno na licu mesta, prizna. Marsikomu od tistih ni všeč, da pride ta resnica na dan.

Želim vsem, posebno pa Vam, kateri pišete v to revijo, ostati vedno tako zdrave pameti, kot do sedaj. Želim se naročiti na to lepo revijo, da bodo moji otroci vedeli, zakaj sem oz. smo tukaj v Ameriki.

Zanima me tudi knjiga „Jugoslovansko krvavo proljeće 1945 — Tivoli Katini in Gulazi“. Povejte mi, v kakšnem jeziku je pisana (cirilica mi ne gre več) in če je dober zgodovinski dokument.

Za danes nič drugega. Pristržno pozdravljam Vas in Vam želim vse dobro, kot tudi vsem prijateljem in naročnikom Tabora.

Vam vdani

Srebar

NA UREDNIŠKI MIZI

Vdova po vrhovnem poveljniku in ustanovitelju slovenskega domobranstva gen. Leonu Rupniku, ga. Olga Rupnikova, ki se ne more vsakomur posebej zahvaliti, nas je naprosila, da se v njenem imenu toplo zahvalimo vsem organizacijam, odborom in posameznikom, ki so se je ob njeni 80-letnici spomnili z darovi, pozornostmi, čestitkami in — molitvami.

Buenos Aires, 17. oktobra 1977

Dragi g. Srebar!

Iskrena Vam hvala za Vaše pristržno in pohvalno pismo z dne 7. oktobra t. l.

Seveda se Vas spominjam še iz Italije in sem tudi vedel, da ste v Bariločah; vendar nise mimel prilike, da bi se z Vami osebno dobil. Imam upanje, da pridem letošnje počitnice tja, kjer imam številne prijatelje in znance, in se bova lahko tudi midva dobila po tolikih letih.

Knjigo „Jugoslovansko krvavo proljeće 1945“ je napisal Srb (učitelj) Boro Karapandžić. Je dobra. Pisca sem osebno spoznal l. 1970, ko sem bil v Clevelandu, kjer on živi, in je eden od najbolj agilnih protikomunističnih piscev. Dosedaj je napisal okrog 10 knjig. Knjiga je pisana v latinici in je lahko razumljiva. Tu imam v zalogi od naših knjig le „Vetrinjsko tragedijo“, ki je izšla l. 1960 v ZDA od naših soborcev z zgodovinsko vrednostjo.

Pričakujoč Vaše pošte Vas prav pristržno pozdravljam. Če Vam je možno, izročite moje — naše pozdrave Lojzetovi družini.

Vaš

inž. Anton Matičič

DAROVALI SO

od 1. 10. 77 do 31. 10 77.

Za zavetišče:

N. N., Argentina	10.000
Žnidar Janez	280
Keršič Rudi	1.500
Bras Rudi	500
Oven Ivan	500
Amon Janez: poklonitev od prodaje slik ob 60-letnici dr. St. Kocipra	5.590

(v dol.)

Hren Franc	20
G. in ga. John Kolovič	10
Hren Franc — družina	25

V spomin na pok. M. Tomaževič:

Prelog Miloš	3.000
Pavlovčič Anica	2.000

V spomin na pok. sošolca Majhna:

Prelog Milosš	2.000
---------------------	-------

V spomin na pok. Antona Komidar:

Škerbec Jože	1.000
--------------------	-------

V spomin na pok. go. Mivšek:

Šivic Srečko	3.000
--------------------	-------

V spomin na pok. Antona Novak:

Hren Ludvik	100
-------------------	-----

Tomaževič Lovro	1.000
-----------------------	-------

Janežič Janez	1.000
---------------------	-------

Prijatelji Naš dom S. Justo	4.000
-----------------------------	-------

V spomin na pok. vnuka

Marcela Križ:

Križ Cirila	1.000
-------------------	-------

V spomin na pok. Nathana Kohenigel

Matičič inž, družina	4.000
----------------------------	-------

V spomin na pok. Ano Matičič:

Matičič Anton inž. in Lina	10.000
----------------------------	--------

Matičič Tomaž in Silva ...	3.000
----------------------------	-------

Mikolič Milena	1.000
----------------------	-------

Šušteršič Božo	1.000
----------------------	-------

Dolenc Vencelj	2.000
----------------------	-------

Tiskovni sklad gl. Tabor:

Blejec Ema	400
------------------	-----

Miklavc Franc	400
---------------------	-----

Krištof Janez	150
---------------------	-----

Dr. St. Kociper z zahvalo soborcu Stanku Mrak	10.000
---	--------

Tiskovni sklad Zveze Tabor:

(v dol.)

Perčič Frank	3
--------------------	---

Vesel Štefan	6
--------------------	---

Pust Milko	6
------------------	---

štepec Slavko	3
---------------------	---

Mohar Lojze	3
-------------------	---

Berkopec Ivan	5
---------------------	---

Sladič Jože	1
-------------------	---

Strle Frank	3
-------------------	---

štepec Ciril	3
--------------------	---

Volčjak Jože	3
--------------------	---

Erdani Miro	3
-------------------	---

Boh Jože	3
----------------	---

Hren Franc	10
------------------	----

Kosmač Ivan	3
-------------------	---

V invalidski sklad Zveze Tabor:

(v dol.)

Borštnik Pavle	10
----------------------	----

Felicijan Jože	10
----------------------	----

N. N.	10
------------	----

N. N.	10
------------	----

Tabor Milwaukee	200
-----------------------	-----

Tabor Toronto	400
---------------------	-----

Favlin Peter	5
--------------------	---

Plut Anton	20
------------------	----

VSEBINA

En Navidad	289
Ob Božiču	290
Ex Slovenia Lux (Samo K.)	291
General Leon Rupnik — Pogledi politikov	294
Kongres ZD o Titovem genocidu	297
Naši največji junaki	298
Naš program in naši cilji (France Grum)	300
Beograd 1977 (—n —č)	302
Povsod enaki (I. P.)	303
Vojni časi (V. L.)	304
Z vero v bodočnost	307
Ana Matičič	310
Iz Vetrinja domov in potem v svobodo (S. Buda)	310
Naši možje	313
Iz društev	314
Iz pisem	319
Na uredniški mizi	320
Darovali so 4.....	III

Registro Nacional de la Propiedad Intelectual No. 1.352.870.